

Els 'selfies' robats i la privadesa al núvol

El robatori de fotografies guardades al núvol d'Apple ha sigut una notícia molt comentada aquests darrers dies. El tipus de persones afectades, la majoria conegudes, ha contribuït a ampliar el rebombori. Més enllà del safareig, aquesta mena de situacions són una bona ocasió per reflexionar sobre quina privadesa podem esperar del núvol i què és raonable de guardar-hi.

L'emmagatzematge al núvol s'ha anat imposant tant entre les empreses com entre els particulars fonamentalment per la reducció de costos que suposa: no ens cal tenir la nostra pròpia infraestructura d'emmagatzematge, no ens hem de preocupar de fer còpies de seguretat, podem accedir a les nostres dades des de qualsevol lloc i en qualsevol moment, alguns núvols fins i tot ens ofereixen programari que no ens cal ni comprar ni instal·lar i, per arrodonir-ho, molt sovint tot això ho aconseguim de franc o quasi de franc. A més, davant de possibles pèrdues accidentals d'informació, el núvol ofereix més seguretat que no pas el nostre ordinador: en efecte, el nostre equip personal el podem perdre, ens el poden robar, se'ns pot espatllar, pot tenir un virus que malmeti (o fins i tot filtri) informació, etc., mentre que totes aquestes desgràcies al núvol no passen.

Ara bé, fora d'aquests avantatges, hi ha un inconvenient fonamental: ens cal cedir les nostres dades al gestor del núvol i això sol comportar una pèrdua de privadesa. Per analitzar-ne les implicacions, comencem suposant que el gestor del núvol és honest i no filtra les nostres dades a ningú. En aquest cas, el pe-

rill no ve del gestor sinó de potencials *hackers*: la visibilitat del núvol, la seva accessibilitat i la quantitat d'informació que concentra fa que sigui un objectiu molt llaminer per als atacants. Tot i que el gestor del núvol pren més precaucions que qualsevol instal·lació privada (l'hi ha una part de la seguretat que depèn del mateix usuari, com per exemple la tria del nom del seu compte, de les contrasenyes, de les parelles pregunta-resposta que es fan servir per quan oblidada la contrasenya, etc. Si l'usuari tria noms que l'identifiquen, contrasenyes febles i/o preguntes-respostes que tothom sap, un *hacker* ho té fàcil per entrar-li al compte. En el cas d'una persona famosa, les parelles pregunta-resposta són una manera molt senzilla de trobar la contrasenya (per exemple,

JOSEP DOMINGO FERRER

DIRECTOR DE LA CÀTEDRA UNESCO DE PRIVADESA DE DADES, URV

És poc coneguda la venda d'informació del núvol als 'marxants de dades'

si la pregunta és el nom de l'escola de primària del famós, la resposta possiblement es troba a la Viquipèdia). Això justament és el que ha passat en el cas del robatori de fotografies al núvol d'Apple.

Els maldecaps creixen si el gestor del núvol ens comporta deshonestament. D'entrada, és pràctica habitual i confessada que les empreses que ofereixen núvols gratuïts es rescabalin fent anàlisis automàtiques de la informació dels usuaris amb finalitats publicitàries. També pot ser que cedeixin a tercers els resultats d'aquestes anàlisis o directament part de la informació d'usuaris. S'ha parlat molt de la cessió de dades a l'Agència Nacional de Seguretat nord-americana en el cas PRISM, però és molt més habitual i molt menys sabuda la cessió/venda d'informació als anomenats *data*

brokers (*marxants de dades*). Aquests *marxants* acumulen informació sobre ciutadans i empreses per tots els mitjans possibles (cerca d'informació pública a internet, compra de dades de clients a empreses en línia o a cadenes de distribució convencionals, i fins i tot a administracions locals); posteriorment, agrupen aquesta informació i creen perfils de gairebé cada consumidor, que acaben revenent a empreses interessades (bancs, asseguradores, etc.). Tal com alerta un informe recent de la Comissió Federal de Comerç nord-americana, cal augmentar la transparència dels *data brokers*. Ara bé, l'informe es limita a demanar que cada ciutadà pugui saber quina informació d'ell té cada *marxant de dades*. El problema és que mentre que el ciutadà sap que Google o Facebook tenen informació seva, ignora totalment l'existència dels *data brokers*, i encara sap menys qui són i per tant difícilment se li acudirà d'adreçar-s'hi.

Davant d'aquesta situació, els usuaris del núvol tenim com a mínim dues estratègies per mantenir la nostra privadesa en nivells acceptables. La solució més neta seria xifrar sistemàticament les dades que guardem al núvol; per exemple, podem xifrar els nostres fitxers amb el programari lliure PGP abans de carregar-los a DropBox o a qualsevol altre núvol. Si xifrar ens fa mandra o ho veiem massa complicat, llavors hauríem de minimitzar la informació sensible que guardem al núvol i limitar-nos a guardar-hi informació voluminosa que no considerem confidencial, de la mateixa manera que en un traster de lloguer només hi guardem allò que ens fa una mica de nosa i no ens és vital.

ARA

CARTES I MISSATGES

Censura sibil·lina

La censura matussera de l'Espanya de la dictadura ha donat pas a la censura de la subtilesa, aquella que fa el mateix però ho dissimula, utilitzant els mitjans actuals.

Albert Sánchez Piñol tenia programats dos actes a Holanda per presentar el seu llibre *Victus*. Al final de la primera presentació, una senyora que es va identificar com la primera secretària de l'ambaixada espanyola va posar en dubte la veracitat històrica del llibre, al·legant que a Catalunya la majoria de la gent estimava els Borbons i que els catalans no tenen cap dret de decidir el seu futur. El seu discurs va acabar quan un grup d'holandesos van recordar a la representant espanyola que aquell no era lloc per a mitjans.

L'endemà la primera secretària va fer valdre el seu poder i la segona presentació de *Victus*, programada a l'Institut Cervantes d'Utrecht, va quedar suspesa, sense cap explicació. Va mostrar, al món sencer, el concepte de llibertat d'expressió que tenen alguns responsables

d'aquesta democràcia moderna i consolidada que és Espanya.

CECÍLIA LLESUY I CODÓ
LA POBLA DE SEGUR

El millor fotoperiodisme

A Perpinyà se celebra del 30 d'agost al 14 de setembre Visa pour l'Image, el Festival Internacional de Fotoperiodisme. Aquest any és la 26a ocasió per poder veure en dues setmanes el millor fotoperiodisme internacional recollit en espais expositius adequats per a fotografies. Perpinyà s'omple de professionals i d'amants del fotoperiodisme que anem recorrent amb l'ajuda de la guia totes les exposicions. A la nit hi ha les Vetllades, en què es projecta en pantalla gran els esdeveniments destacats del període que va del setembre del 2013 a l'agost del 2014.

Cada any colpeix veure aquestes fotografies. El silenci absolut que hi ha a les sales respon al fet que les imatges exposades ens fan remoure, tot d'un seguit, els sentiments de germanor cap a la gent que en altres països està vivint

realitats del tot crues i ben diferents de la nostra.

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ PITARQUE
TORROELLA DE MONTGRÍ

Afirmacions agosarades

Llegeixo que el secretari general del PSOE afirma que els catalans no ens en volem anar, que el que volem és una Espanya millor. La segona afirmació no l'hi discutiré, estic segur (afirmació gens contrastada!) que la majoria de catalans, ja siguin els catalans vells o els nous, volem una Espanya millor. Ara bé, per què contraposar una cosa amb l'altra? Què té a veure que vulguem anar-nos-en amb el fet que vulguem una Espanya millor? És que no seria de bon veïnatge voler el bo i millor per als nostres veïns? Els catalans mai hem volgut les desventures dels altres pobles, malgrat patir les conseqüències de no ser tinguts en compte en les nostres diferències.

Si realment, de debò, de veres, vol saber si ens en volem anar, res més fàcil que preguntar-nos-ho. No li sembla?

RAFAEL GUIRADO I MARTÍNEZ
MANRESA

Les solucions del Sr. Junqueras

Encara sort que el Sr. Junqueras té solucions per a tot. Per a l'educació, independència. Per a la sanitat, independència. Per a l'atur, independència. Per a la immigració, independència. Per a la precarietat laboral, independència. Per a la inseguretat ciutadana, independència. Per al medi ambient, independència. Per a la corrupció, independència. Per a l'habitatge, independència. Per a les pensions, independència.

No s'entén encara com, sent tan bons gestors, ERC ens va deixar amb el *tripartit* un forat de *només* 50.000 milions d'euros a les finances de la Generalitat. Algú ho entén?

EUGENI DEL CASTELL
SANT ANDREU DE LLAVANERES

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podem expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

✉ @diariARA facebook.com/diariARA @cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

